

Sygn. akt I C 144/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczącą Sędzią Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 czerwca 2016 roku w C.

sprawy

z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko M. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 144/16

UZASADNIENIE

Powód – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. S. o zapłatę kwoty 980,00 złotych wraz ustawowymi odsetkami od dnia 25 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany w dniu 30 grudnia 2014 roku zawarła z poprzednikiem prawnym powoda – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., umowę pożyczki na kwotę 600,00 złotych, za pośrednictwem platformy internetowej (...), na podstawie której otrzymał on środki pieniężne, które zobowiązał się zwrócić w wysokości 980,00 złotych do dnia 24 stycznia 2015 roku.

W dniu 30 czerwca 2015 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonał cesji wierzytelności przysługującej w stosunku do pozwanego, na rzecz powoda.

Pozwany został poinformowany przez powoda o cesji wierzytelności i jednocześnie wezwany do dobrowolnego spełnienia świadczenia.

Powód podniósł nadto, że dochodzi od pozwanego odsetek ustawowych za opóźnienie w spłacie pożyczki przez niego na zasadzie wyrażonej w art. 481 kc, żądając ich zapłaty od dnia następnego po dniu umownego terminu spłaty pożyczki.

Postanowieniem z dnia 12 lutego 2016 roku, w sprawie VI Nc – e 128984/16 stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwany M. S. nie stawił się na termin rozprawy w dniu 3 czerwca 2016 roku, nie złożył żadnych wyjaśnień i nie zażądał przeprowadzenia rozprawy pod jego nieobecność.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie mimo, że osoba wskazana w pozwie nie zajęła stanowiska w sprawie. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Dlatego też obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

W toku niniejszego procesu strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, w celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył jedynie kserokopię dokumentów w postaci umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 czerwca 2015 roku, wyciągu z załącznika nr 1 do tej umowy przelewu, zawiadomienia o dokonaniu cesji wierzytelności oraz umowy ramowej pożyczki wraz z załącznikami.

W ocenie Sądu, na podstawie tak załączonych dokumentów nie ma możliwości dokonania weryfikacji zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, tym bardziej, że strona powodowa już na etapie elektronicznego postępowania upominawczego powzięła informację na temat wątpliwości co do jego roszczenia. Zatem powinna ona zaoferować taki materiał dowodowy, który nie budziłby wątpliwości Sądu zarówno co do wysokości, jak i zasadności roszczenia.

Zgodnie bowiem z treścią art. 129 § 2 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa. Z przepisu tego wynika, że moc dowodową ma kserokopia dokumentu poświadczona za zgodność a contrario

mocy takiej nie ma kserokopia niepoświadczona za zgodność z oryginałem, a tym samym nie może stanowić podstawy do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Zatem przedłożone przez stronę powodową kserokopie, które nie zostały poświadczony za zgodność z oryginałem, nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych sprawy. Oznacza to, że powód nie zaferował żadnego materiału dowodowego umożliwiającego Sądowi weryfikację roszczenia nie tylko w zakresie wysokości, ale przede wszystkim skuteczności przejścia uprawnień na powoda, a tym samym legitymacji procesowej czynnej upoważniającej do dochodzenia roszczenia wobec pozwanego.

Wobec powyższego, skoro przytoczone w uzasadnieniu pozwu okoliczności budzą wątpliwości Sądu, zarówno co do zasady, jak i wysokości, natomiast przedłożony przez stronę powodową materiał dowodowy w postaci kserokopii dokumentów nie poświadczonych za zgodność z oryginałem, nie może być dowodem w sprawie, to koniecznym było oddalić powództwo w całości, gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda.